

ZAKLÍNAČ

ČAS OPOVRHNUTIA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač IV

Čas opovrhnutia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač IV Čas opovrhnutia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKLÍNAČ IV

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ IV

ČAS OPOVRHNUTIA

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

Andrzej Sapkowski: Czas pogardy
Text © 1995, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“
Translation © Karol Chmel, 2016, 2020
Cover design © Jakub Šimjak, 2020
Map illustration © Brian Terrero, 2020
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-2599-6
ISBN e-knihy 978-80-566-3334-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3335-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3333-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Krv je na твоjich rukách, Falka,
krv je na tvojich šatách.
Len zhor, Falka, za svoje zločiny,
zhor, no nás tu nemáaj!*

Detská pesnička spievaná pri upalovaní
bábky Falky na vigíliu Saovine

Vedmini a zaklínači u Nordlingov (odkaz), tajomná a elitárska kasta kňazov-bojovníkov, pravdepodobne odnož druidov (odkaz). V ľudových predstavách obdarení magickou mocou a nadľudskými schopnosťami, mali sa stavať do boja proti zlým duchom, nevtvorom a všelijakým temným silám. V skutočnosti, keďže boli majstrami v ovládaní zbrane, **v.** využívali vladykovia Severu v kmeňových vojnách, aké títo panovníci navzájom proti sebe viedli. Pri boji upadali **v.** do tranzu, vyvolaného, ako sa domnievali súčasníci, autohypnózou alebo povzbudzujúcimi prostriedkami, bojovali so slepou energiou, nepocítovali bolesť, ba ani závažné poranenie, čo iba umocňovalo chýry o ich nadprirodzenej moci. Teória, podľa ktorej **v.** mali byť produktom mutácie alebo genetického inžinierstva, nenašla potvrdenie. **V.** sú hrdinami početných povestí Nordlingov (por. F. Delannoy, Mýty a legendy národov Severu)

Effenberg a Talbot,
Encyclopaedia Maxima Mundi, zv. XV

KAPITOLA PRVÁ

Na to, aby si si mohol zarábať na živobytie ako konský pohonič, hovorieval Aplegatt obvykle mládencom, čo nastupovali do služby, nevyhnutne potrebuješ dve veci – zlatú hlavu a železnú riť.

Zlatá hlava je nutná, poučal mládenčov Aplegatt, pretože pod odevom, v plochej, na holú hrud' pripevnenej koženej placke kuriér vezie iba správy menšej dôležitosti, ktoré možno bez obáv zveriť zradnému papieru alebo pergamenu. Ozajstné vážne, tajné informácie, také, od ktorých mnohé závisí, si musí kuriér zapamätať a zopakovať, komu treba. Pekne slovo za slovom a občas sú to slová celkom zložité. Ťažké je ich vysloviť, nieto si ich zapamätať. Zapamätať si tak, aby si sa nepomýlil, keď ich budeš opakovať – na to naozaj treba zlatú hlavu.

A pokiaľ ide o železnú riť, hohó, na to rýchlo príde každý kuriér sám. Keď musí stráviť v sedle tri dni a tri noci, trmácať sa sto alebo dvesto míľ po cestách, ba občas, keď treba, aj po necestách. Nuž, isteže, nesediš v sedle v jednom kuse, občas zosadneš, oddýchneš si. Lebo človek vydrží veľa, ale kôň menej. Keď sa však po odpočinku hotuješ znova vyskočiť na konský chrbát, normálne začuješ, ako riť jačí: „Pomóc, zabiť idú!“

A kto už teraz potrebuje kuriérov na koni, pán Aplegatt, čudovali sa občas mladí. Z Vengerbergu do Wyzimy, napríklad, nikto nedocvála rýchlejšie než za štyri či päť dní, aj keby sa hnal na tom najdivšom koni. A čarodejníkovi z Vengerbergu koľko treba, aby magickú správu odkázal čarodejníkovi z Wyzi-

my? Polhodinka, možno ani toľko. Kuriérovi môže kôň okri-
viť. Môžu ho zbojníci alebo Veveričky doraziť, vlky alebo gryfy
rozkmásať. Bol kuriér, a už ho niet. No černokňažnícka správa
vždy dôjde tam, kde má, nezablúdi, neoneskorí sa ani nestratí.
Načo kuriéri, keď sú všade čarodejníci, na každom kráľovskom
dvore? Kuriéri sú už zbytoční, pán Aplegatt.

Istý čas si aj Aplegatt myslel, že ho už nikto nepotrebuje. Mal
tridsaťšesť rokov, bol malý, ale silný a šlachovitý, roboty sa ne-
bál a mal, samozrejme, zlatú hlavu. Mohol si nájsť inú prácu,
aby uživil seba aj ženu, aby ešte čo-to odložil na veno pre dve
nevydaté dcéry, prípadne pomohol tej vydatej, ktorej mužovi,
beznádejnému trpákovi, sa jednodaj nijaký kšeft nedaril. Ale
Aplegatt nechcel a nevedel si predstaviť inú robotu. Bol kráľov-
ský kuriér.

A zrazu, po dlhom období zabudnutia a pokorujúcej nečin-
nosti, Aplegatta znovu súrne potrebovali. Cesty a lesné priesečky
znovu duneli pod kopytami. Ako za dávnych čias kuriéri znovu
premeriavali krajinu, nosili správy z jedného hradu na druhý.

Aplegatt vedel, prečo to je takto. Videl toho veľa a počul
ešte viac. Očakávalo sa od neho, že obsah prenášanej správy si
okamžite vymaže z pamäti, zabudne na ňu, aby si na ňu ne-
vedel spomenúť ani na mučidlách. Lenže Aplegatt si pamätal.
A vedel, prečo králi zrazu prestali komunikovať prostredníc-
tvom mágie a magikov. Správy, ktoré prenášali poslovia, mali
zostať čarodejom utajené. Králi zrazu stratili v magikov dôveru,
prestali sa im zdôverovať so svojimi tajomstvami.

Čo zapríčinilo náhle ochladnutie priateľstva kráľov a čaro-
dejov, to Aplegatt nevedel a ani ho to veľmi nezaujímalo. Králi
i magici boli preňho nepochopiteľné, v činoch nevypočítateľné
bytosti – predovšetkým v ťažkých časoch. A to, že ťažké časy
prichádzajú, sa nedalo nepostrehnúť, ako človek premeriaval
krajinu od hradu k hradu, od zámku k zámku, od kráľovstva
ku kráľovstvu.

Na cestách bolo plno vojska. Na každom kroku človek narazil na zástupy pešiakov alebo jazdcov a každý veliteľ bol nervózny, podráždený, prchký a taký dôležitý, akoby len od neho jediného závisel osud celého sveta. Takisto hrady a zámky sa hmýrili ozbrojencami, vo dne v noci sa tam horúčkovito pobiehalo. Zvyčajne neviditeľní správcovia a kasteláni zrazu bez ustania pobiehalo po hradbách a nádvoríach, zlostní ako osy pred búrkou, ziapali, nadávali, rozdávali rozkazy a kopance. Do pevností a garnizón sa deň aj noc šinuli ťažké kolóny naložených vozov a obchádzali kolóny, čo sa hnali naspäť ľahučko, rýchlo a naprázdno. Na cestách vírili prach rozšantené, rovno zo žrebčincov vyhnané húfy trojročkov. Koníky nezvyknuté na zubadlá ani na ozbrojeného jazdca si veselo užívali posledné dni voľnosti a zabezpečovali prácu pre množstvo pohoničov; ostatným užívateľom ciest robili nemálo problémov.

Stručne povedané, v horúcom, nehybnom vzduchu visela vojna.

Aplegatt sa postavil v strmeňoch a poobzeral sa. Dole, na úpäti kopca, sa ligotala rieka, ostro sa kľukatila cez lúky a skupinkami stromov. Za riekou, na juhu, sa do diaľky ťahali lesy. Posol pohnal koňa. Čas súril.

Na ceste bol už dva dni. Kráľovský rozkaz a pošta ho dobehli v Hagge, kde odpočíval po návrate z Tretogoru. Pevnosť opustil v noci a cválal po ceste popri ľavom brehu Pontaru, pred svitom prekročil hranicu s Temeriou, a teraz, na poludnie ďalšieho dňa, sa už ocitol pri brehu Ismeny. Keby bol kráľ Foltest vo Wyzime, Aplegatt by mu doručil posolstvo ešte tejto noci. Bohužiaľ, kráľ v meste nebol – v tomto čase sa zdržoval na juhu krajiny, v Maribore, vzdialenom od Wyzimy dobrých dvesto míľ. Aplegatt o tom vedel, preto neďaleko Bieleho Mosta opustil ces-

tu, čo viedla na západ, a uháňal ďalej cez lesy smerom na Elander. Trocha riskoval. V lesoch ešte stále šarapatili Veveričky, beda tomu, kto sa im dostal do rúk alebo podbehol pred luk. Ale kráľovský posol musí riskovať. Taká už je služba.

Bez problémov prebrodil rieku – od júna nepršalo, voda v Ismene výrazne klesla. Držal sa okraja lesa, kým nedorazil na trasu z Wyzimy na juhovýchod. Cesta smerovala k trpaslíckym hutám, kováckym dielňam a osadám v masíve Mahakam. Po ceste putovali vozy, často s jazdeckým sprievodom. Aplegatt si vydýchol. Tam, kde sa vyskytuje viacej ľudí, nie sú Scoia'tael. Kampaň proti elfom bojujúcim s ľuďmi pokračovala v Temeirii už vyše roka, prenasledované veвериčie komandá sa v horách rozdelili na menšie skupinky a menšie skupinky sa držali čo najďalej od ľudí putujúcich po ceste; rozhodne ich nenapádali.

Podvečer sa už našiel na západnej hranici kniežatstva Elander, na krížnych cestách neďaleko dedinky Zavada, odkiaľ viedla rovná a bezpečná cesta do Mariboru – štyridsaťdva míľ dobre udržiavanej, používanej cesty. Na rázcestí stála krčma. Rozhodol sa pre odpočinok – pre koňa aj pre seba. Vedel, že ak sa vydá ďalej na svitaní, tak aj bez toho, aby musel hnať koňa, ešte pred západom slnka uvidí strieborno-čierne vlajky na červených strechách veží mariborského zámku.

Odsedlal kobylu a sám sa o ňu postaral, paholka poslal preč. Je kráľovský posol a kráľovský posol nikomu nedovolí dotýkať sa svojho koňa. Zjedol solídnu porciu praženice s klobásou a štvrtku ražného chleba, zapil to pollitrom piva. Vypočul si klebety. Naozaj rozmanité – v krčme sa totiž chvastali cestovatelia zo všetkých svetových strán.

V Dol Angre, dozvedel sa Aplegatt, opäť došlo k incidentom, opäť sa oddiel lyrijskej jazdy na hranici dostal do konfliktu s nilfgaardskymi jazdcami, opäť Meve, kráľovná Lyrie, nahlas obvinila Nilfgaard z provokácie a požiadala o pomoc kráľa Demawenda z Aedirnu. V Tretogore sa uskutočnila verejná poprava redanské-

ho baróna, ktorý sa tajne stretával s emisármi nilfgaardskeho cisára Emhyra. V Kaedwene sa komanda Scoia'tael, spojené do väčšieho oddielu, pustili do vyvražďovania pevnosti Leyda. Ako odplatu za túto masaku obyvatelstvo Ard Carraigh usporiadalo pogrom a pohlušilo takmer štyri stovky neľudí, čo žili v hlavnom meste.

V Temerii, rozprávali kupci, čo prišli odkiaľsi z juhu, medzi emigrantmi z Cintry, sústredenými pod zástavami maršala Vissegerda, vládnu žiaľ a smútok. Potvrdil sa totiž strašný chýr o smrti Levičaťa, princeznej Cirilly, poslednej z rodu kráľovnej Calanthe, nazývanej Levica z Cintry.

Odzneli aj strašnejšie, zlovestné klebety – že v niekoľkých dedinách v okolí Aldersbergu vraj kravám pri dojení začala striekať z vemien krv a na svitaní vraj ktosi videl v hmle Pannu Moru, zvestovateľku strašnej čiernej smrti. V Brugge neďaleko lesa Brokilon, zakázaného kráľovstva lesných dryád, sa objavil Divý Hon, po nebesiach cválajúci oddiel prízrakov, a Divý Hon, ako je všeobecne známe, vždy veští vojnu. A z mysu Bremervoord vraj videli loď duchov a na jej palube príznak – čierneho rytiera v prilbici ozdobenej krídlami dravého vtáka...

Posol už dlhšie nepočúval, bol priveľmi unavený. Zašiel do spoločnej nocľahárne, zvalil sa na slamník a zaspal ako klada.

Za úsvitu vstal. Keď vyšiel na dvor, trocha sa začudoval – nebol prvý, kto sa chystal na cestu, a to sa stávalo zriedka. Pri studni stál osedlaný vraník, v koryte si umývala ruky žena v mužskom odevu. Keď počula Aplegattove kroky, otočila sa, mokkými rukami si dozadu začesala bujné čierne vlasy. Posol sa uklonil, žena kývla hlavou na pozdrav.

Keď vstupoval do stajne, takmer sa zrazil s ďalším ranným vtáčaťom, mladým dievčaťom so zamatovým baretom, ktoré vyvádzalo na dvor žltkastú kobyľu. Dievča si pretieralo tvár a zívalo, opierajúc sa o bok koňa.

– Újha, – zahundralo, keď prechádzalo popri poslovi. – Hádam zaspím za jazdy... Zaspím ako nič... Uaaauaaa...

– Chlad tá preberie, len čo kobyľku popoženieš, – ozval sa zdvorilo Aplegatt, keď sťahoval sedlo z hrady. – Šťastnú cestu, slečinka.

Dievča sa otočilo a pozrelo sa naňho, ako keby si ho až teraz všimlo. Oči malo veľké a zelené ako smaragdy. Aplegatt prehodil cez koňa čabráku.

– Zaželal som ti šťastnú cestu, – zopakoval. Zvyčajne sa veľmi nepúšťal do reči, ale teraz pociťoval potrebu prehodiť pár slov s blížnym, hoci aj s obyčajnou ospalivou sopľaňou. Možno to spôsobili dlhé dni samoty na ceste, možno to, že mu tá sopľaňa pripomenula jeho prostrednú dcéru.

– Nech vás bohovia ochránia, – dodal, – pred nešťastím a zlou náhodou. Ste iba dve a navyše ženy... A časy nie sú veru dobré. Všade na cestách striehne nebezpečenstvo...

Dievča otvorilo zelené oči dokorán. Posol zacítil na chrbte chlad, prebehli mu po ňom zimomriavky.

– Nebezpečenstvo, – ozvalo sa zrazu dievča čudným, zmeneným hlasom. – Nebezpečenstvo je tiché. Nepočuť ho, keď prileť na sivých krídlach. Snívalo sa mi... o piesku... Ten piesok bol rozpálený od slnka...

– Čože? – Aplegatt stuhol so sedlom opretým o brucho. – Čo to hovoríš, slečinka? Aký piesok?

Dievča sa prudko zachvelo, pretrelo si tvár. Grošovaná koňa byla potriasla hlavou.

– Ciri! – ostro skríkla čiernovlasá žena na dvore, ako naprávala popruhy a vaky na čiernom koni. – Poponáhľaj sa!

Dievča zazívalo, pozrelo sa na Aplegatta, zažmurkalo, akoby bolo prekvapené jeho prítomnosťou. Kuriér mlčal.

– Ciri, – zopakovala čiernovlasá. – Čo si tam zaspala?

– Už idem, pani Yennefer!

Keď Aplegatt konečne osedlal koňa a vyviedol ho na dvor, po žene a dievčati už nezostala ani stopa. Kohút ťahavo, zachrípnuto zakikirikal, rozbrechal sa pes, zo stromu sa ozvala

kukučka. Posol vyskočil do sedla. Zrazu si spomenul na zelené oči ospanlivej dievčiny, na jej zvláštne slová. Tiché nebezpečenstvo? Sivé krídla? Rozpálený piesok? Možno to dievča nie je celkom v poriadku, pomyslel si. Teraz také vídať hocikde, pomätené dievky, za vojny sprznené vojakmi alebo inou zberbou... Veru, asi je pomätená. No možno iba rozospatá, vytrhnutá zo sna, ešte celkom neprebudená... Nečudo, že ľudia splietajú kadejaké hlúposti, keď sa musia trmáčať po ceste na svitaní, ešte stále medzi snom a skutočnosťou.

Znovu po ňom prebehli zimomriavky a medzi lopatkami sa ozvala bolesť. Rozmasíroval si chrbát pästou.

Len čo sa ocitol na mariborskej ceste, vrazil koňovi päťu pod rebrá a prinútil ho cváľať. Čas súril.

V Maribore posol dlho neodpočíval – neuplynul ani deň a znovu mu okolo uší svištal vietor. Nový kôň, grošovaný žrebec z mariborského stáda, sa prudko hnal vpred s natiahnutým krkom a zametal za sebou chvostom. Vríby popri ceste sa len tak mihali. Aplegatta na hrudi tlačil vak s diplomatickou poštou. Bolel ho zadok.

– Tfu, bodaj si si väzy dolámal, ty lotor! – zrúkol za ním pohonič, čo prudko ťahal liace záprahu, splašeného okolo cválajúcim žrebcom. – Pozri naňho, ako sa ženie, akoby mu smrť päty lízala! Tak si leť, leť, vetroplach, pred zubatou aj tak neujdeš!

Aplegatt si utrel oko, zaslzené od rýchleho galopu.

Včera odovzdal kráľovi Foltestovi listy a odrecitoval tajné posolstvo kráľa Demawenda.

Demawend Foltestovi: V Dol Angre je všetko pripravené. Sprisahanci čakajú na rozkaz. Predpokladaný termín: druhá júlová noc po mesačnom nove. Lode musia pristáť na tamtom brehu o dva dni neskôr.

Nad cestou leteli krdle vrán a prenikavo krákali. Tiahli na východ, smerom k Mahakamu a k Dol Angre, smerom k Venger-

bergu. Kuriér si za jazdy opakoval v duchu slová tajného posolstva, ktoré jeho prostredníctvom kráľ Temerie posielal kráľovi Aedirnu.

Foltest Demawendovi: Po prvé: Pozdržme akciu. Tí mudráci zvolali snem, majú sa stretnúť a radiť na ostrove Thanedd. Ten snem môže veľa zmeniť. Po druhé: Možno prestať s hľadaním Levičata. Potvrdilo sa, že Leviča nežije.

Aplegatt popchol päťou koňa. Čas súril.

Úzka lesná cesta bola zatarasená vozmi. Aplegatt spomalil, pokojne priklusal k poslednému z dlhej kolóny. Okamžite pochopil, že sa cez túto zápchu nepretlačí. O tom, že by sa vrátil, nemohlo byť ani reči, bola by to priveľká strata času. Spustiť sa do bahnitej húštiny a zápchu obísť sa mu tiež veľmi nechcelo, o to väčšmi, že sa už zmrákalo.

– Čo sa to tu stalo? – spýtal sa pohoničov posledného voza; jeden ako keby driemal, druhý ako keby ani nežil. – Prepadnutie? Veveričky? Tak vravte! Ponáhľam sa...

Ešte kým starčekovia stačili odpovedať, od neviditeľného čela kolóny vnoreného v lese sa rozľahli výkriky. Pohoniči rýchlo naskakovali na vozy, liacami plieskali kone a voľy a častovali ich nadávkami. Kolóna sa váhavo pohla. Driemajúci starček sa zrazu prebral. Zdvihol bradu, cmukol na muly a tiež ich pleskol liacami po chrboch. Starček, čo vyzeral ako mŕtvy, ožil, potisol si z očí slamený klobúk a pozrel sa na Aplegatta.

– Pozrimeže, – prehodil. – Ako mu je naponáhlo. He, synak, celkom ti to vyšlo. Priskákal si sem v pravej chvíli.

– Veru, – pritakal druhý starček a popohnal muly. – V pravej chvíli. Keby si sem došiel na obed, musel by si stáť spolu s nami a čakať na uvoľnenie priechodu. Všetkým je nám naponáhlo, ale čakať sme museli. Ako môžeš ísť ďalej, keď ti zapravia cestu?

– Cesta bola zapravená? A to je čo za novoty?

– Objavil sa tu dáky dravý ľudožrút, synak. Rytiera prepadol, čo len sám s paholkom po ceste klusal. A vraj rytierovi ten netvor hlavu aj s prilbicou odtrhol, koňovi črevá vypustil. Paholkovi sa podarilo ujsť, blábotal, že cesta je vraj celá červená od krvi.

– Čo to bolo za monštrum? – vyzvedal Aplegatt a pritiahol koňovi uzdu, aby mohol pokračovať v rozhovore s pohoničmi trmáčajúceho sa voza. – Drak?

– Nie, drak nie, – vyhlásil druhý starček, ten v slamenom kloúbiku. – Vraveli, že mandygora či tak dajako. Paholok tvrdil, že taká lietajúca beštia, ukrutánsky veľká. A celkom rozbesnená! Mysleli sme, že zožerie rytiera a odletí, ale kdeže! Sadla si tam na cestu, mater jej poondiatu, a sedí, syčí, zubiská cerí... Nuž a zapchala cestu ako štopel fľašu, lebo kto sa tam priblížil, len čo zbadal tú potvoru, nechal tam voz a pešo sa hnal naspäť. Nazbieralo sa teda vozov na pol míle, a okolo nás je, ako vidíš, synak, samá močarina s húštinami, ani obísť sa to nedá, ani sa obrátiť. A tak stojíme...

– Toľko chlapov! – vyprskol posol. – A stoja ako trpáci! Veď bolo treba sekery a halapartne vziať a zahnať beštiu z cesty alebo ju zahlušiť.

– Nuž, zopár ich to aj sprobovalo, – pripustil starý pohonič a švihol muly, lebo kolóna pridala do kroku. – Traja trpaslíci z kupeckej stráže a s nimi aj štyria zverbovanci, čo mali nastúpiť k vojsku v pevnosti Carreras. Trpaslíkov beštia ukrutne zrichtovala a tí zverbovanci...

– Zdúchli, – dokončil druhý starček a schuti si odpľul; trafil rovno do voľného priestoru medzi zadkami mulov. – Zdúchli, len čo tú mandygoru zbadali. Jeden vraj aj do gatí pustil. Len sa pozri, synak, aha, tamto, to je on! Tamto!

– Načože mi chcete, – rozčúľil sa Aplegatt, – zasratého fagana ukazovať! Nie som veru zvedavý...

– Nie toho! Netvora! Zabitého netvora! Vojaci ho akurát na voz kladú! Vidíte?

Aplegatt si zastal v strmeňoch. Napriek nastávajúcej tme a tlačiacim sa zvedavcom uvidel zbrojnošov dvíhať obrovské žltkavé telo. Netopierie krídla obludy a škorpióni chvost sa bezvládne vliekli po zemi. So zborovým výkrikom zbrojnoši potiahli zdochlinu vyššie a zvalili ju na voz. Zapriahnuté kone evidentne znepokojené pachom krvi a rozkladu, zaerdžali a trhli ojami.

– Nezastavovať! – zrúkol na starčekov desiatnik, čo velil zbrojnošom. – Ďalej, ďalej! Nech je priechod voľný!

Starček popohlnal muly, voz poskočil na výmoľoch. Aplegatt popochol koňa, prispôsobil jazdu povozu.

– Tak ako vidím, vojaci tú beštii ubili?

– Horkýže, – pokrútil hlavou starček. – Keď prišli vojaci, iba si papuľu na ľudí otvárali, nadávali. Oni len stoj, pohni sa, ustúp, raz to, raz ono. Na obludu im veru nebolo naponáhlo. Poslali po zaklínača.

– Zaklínača?

– Tak veru, – ubezpečil ho druhý starček. – Ktosi si spomenul, že v dedine videl zaklínača, a tak poňho poslali. Ved' prechádzal okolo nás. Vlasy biele, ksicht strašidelný a riadny mečisko na chrbte. Neprešla ani hodina, a už niekto spredu zakričal, že za chvíľu sa bude dať prejsť, lebo zaklínač tú obludu skántril. Takže sme sa konečne pohli a ty si prišiel akurát v pravej chvíli.

– Ha, – zamyslel sa Aplegatt. – Toľko rokov sa po cestách trmážgam, ale zaklínača som ešte nestretol. Videl niekto, ako toho netvora odpravil?

– Ja som to videl! – zvolal chlapík so strapatou šticou, čo zrazu priklusal z druhej strany voza. Sedel na neosedlanom koni a za sebou ťahal za kantár chudú ťažnú kobyľu. – Všetko som videl! Lebo som bol celkom pri zbrojnošoch, celkom vpredu!

– Aha ho, sopliaka, – okomentoval to starý pohonič. – Ešte má mlieko na brade a ako sa vystatuje. A čo takto jednu bičom?

– Nechajte ho, otec, – chlácholil ho Aplegatt. – Onedlho sú krížne cesty, tam sa odpojím a pôjdem na Carreras, no predtým by som rád vedel, ako to bolo s tým zaklínačom. Rozprávaj, chlapče!

– Nuž, to bolo tak, – spustil rýchlo mládenec, – ten zaklínač zašiel za veliteľom vojakov. Povedal, že sa volá Gerant. Veliteľ na to, že nech sa volá, ako chce, radšej nech sa dá hneď do roboty. A ukázal, kde ten netvor sedí. Zaklínač pristúpil bližšie, chvíľku si obludu obzeral. Bol od nej asi tak sto metrov, možno aj viac, ale on sa pozrel len tak z diaľky a zrazu vraví, že to je mantichora, a mimoriadne veľká, a že ju zabije, keď mu zaplatia dvesto korún.

– Dvesto korún, – rozkašľal sa druhý starček. – Vari sa ten celkom zbláznil?

– To isté mu pán veliteľ povedali, ibaže troška škaredšie. A zaklínač na to, že to toľko stojí a že jemu je jedno, nech obluda sedí na ceste hoci aj do súdneho dňa. Veliteľ na to, že toľko peňazí veru nedá, radšej počká, kým netvor sám neodletí. Zaklínač zase na to, že netvor neodletí, lebo je hladný a rozzúrený. A ak odletí, že sa hneď nazad vráti, lebo toto je jeho lovecké tero... teret... teretor...

– A ty, soplíak, neľľabotaj! – nazlostil sa starček-pohonič bez viditeľného efektu; pritom sa pokúsil vysmrkať medzi prsty, ktorými zároveň držal liace. – Rozprávaj, ako to bolo!

– Veď rozprávam! Zaklínač povedal toto: Netvor neodletí, ale bude celú noc žrať zabitého rytiera, pekne pomaličky, lebo rytier je v zbroji, ťažko sa vyškrabáva z toho železa. Na to pristúpili kupci a dali sa zaklínača uhovárať, tak aj onak, že sa pozbierajú a sto korún mu dajú. A zaklínač im na to, že beštia sa vraj volá mantichora a je ukrutne nebezpečná, takže spomínaných sto korún si môžu strčiť do riti, on veru nenasadí krk len tak lacno. Nato sa veliteľ nasrdil a povedal, že taká je už zaklínačská psia povinnosť, že má krk nastavovať a že zaklínač je richtig na to stvorený, tak ako predtým spomenutá riť na sranie. Ale kupci sa navidomoči báli, že zaklínač sa tiež nahnevá a stratí sa,

tak sa dohodli na zvýšení odmeny na stopäťdesiat, a tak zaklínač schytil meč a vykročil tam, kde tá potvora sedela. A veliteľ hneď za ním urobil znak proti urieknutiu a odpľul si; povedal, že ani nevie, prečo zem nosí takýchto pekelných pankhartov. Jeden kupec zase na to, že keby vojsko namiesto naháňania elfov po lesoch vyháňalo z pozemských ciest strašidlá, vôbec by nebolo treba takýchto zaklínačov, a že...

– Netáraj, – prerušil ho starček, – rozprávaj len to, čo si videl.

– Ja som, – pochválil sa chlapík, – strážil zaklínačovho koňa, gaštanovú kobyľku s bielym flakom na čele.

– S kobyľkou pes tancoval! A videl si, ako zaklínač zabíjal netvora, videl si to?

– Eeee... – zajachtal chlapík. – To som teda nevidel... Zatlačili ma dozadu. Všetci vrieskali ako najatí a kone sa splášili, a tak...

– Veď hovorím, – flochol pohrdavo dedko, – hovno videl, zasran jeden.

– Ale videl som zaklínača, keď sa vrátil! – nafúkol sa chlapík. – A veliteľ, ktorý na všetko dozeral, tomu tvár celkom zbledla a potichu povedal vojakom, že sú to magické čary alebo elfské figle, že obyčajný človek nie je schopný takto rýchlo mečom zvrtať... Nuž a zaklínač si vzal od kupcov peniaze, naskočil na kobyľku a odcválal.

– Hmm... – zahundral Aplegatt. – A na ktorú stranu sa vybral? Cestou na Carreras? Ak áno, tak ho možno dobehnem, prizriem sa mu zblížša...

– Nie veru, – povedal chlapík. – Na rázcestí sa vybral na Dorian. A mal celkom naponáhlo.

Zaklínačovi sa len zriedkakedy niečo snívalo, navyše si tie zriedkavé sny po prebudení nikdy nepamätal. Ani vtedy, ak to boli zlé sny – a obvykle bývali zlé.